

tydig Maade fastsat Højdegrænser, som Bebyggelsen skal holdes indenfor. Specielt opnaar man, at hvor i de ydre Grundkredse Højden af Bygningernes Ydermure i Forhold til Afstandene sættes ned, følger Tagformerne med og bliver tilsvarende lavere.

Kravet om, at Bygningshøjden ikke maa overskride Gadebredden, var allerede søgt gennemført ved Pl. af 4. Juli 1795 og efter at være forladt i Loven af 1856, hvilket førte til uheldige Forhold ved Forstadsbebyggelsen (Saxogade m. fl.) med 25 Alens Bygningshøjde ved 20 Alens Gader, blev ved Loven af 1889 Bygningshøjden ved 30 Alens Gader fastsat til højst 27 Alen. Man maa overhovedet anse det for uforsvarligt ved Boligbebyggelse at give Tilladelse til ringere Lysforhold, end man kan opnaa ved, at Bygningshøjden sættes lig Bygningsafstanden. Den noget højere Kvotient $\frac{4}{3}$, der foreslaas tilladt ved Forretningskvarterer i 1ste Grundkreds, svarer til Kvotienten 1,35 i Lovforslaget af 1915 § 59.

I 3die og 4de Grundkreds, hvor Udnyttelsesgraden er sat meget lavere end i de to første Grundkredse, vil de skærpede Krav til Lysforholdene ikke lægge Hindringer i Vejen for en forsvarlig Udnyttelse af Grundene.

Stk. 3. Bestemmelserne om Højder i Forhold til Nabogrund maa sammenholdes med Bestemmelserne i § 49.

Stk. 6. Hvor der allerede forefindes en Bebyggelse, vil en ny Bebyggelse til helt andre Højder baade i økonomisk og æstetisk Henseende virke stærkt forringende, hvorfor man har ment det nødvendigt at have en Bestemmelse, der giver Magistraten Hjemmel til at regulere Højden.

Stk. 7. Bestemmelserne er et nødvendigt Supplement til Bestemmelserne i § 49 og skal ligesom disse ikke give Magistraten Bemyndigelse til at hindre en rimelig Udnyttelse af Grunde, men være et Middel til at sikre, at de enkelte Grunde ikke forringes gennem Nabogrundes Bebyggelse.

ad § 51.

Den eksisterende Lovs Bestemmelser om Lysafstande § 22 er bygget op ud fra Forudsætninger og Krav ganske forskellige fra dem, der nu fra et hygiejnisk Synspunkt anses for rigtige. De forudsætter nemlig, at Bebyggelsen er en sluttet Bebyggelse, der ikke behøver saa gode Lysforhold til Gaarden som til Gaden. Selve Formuleringen er en saadan, at Lysforholdene endda kan blive meget ringere, end man efter Bestemmelsernes Ordlyd skulde mene, fordi de kun sikrer Afstandene lige ud for Vinduer, men ikke hindrer allehaande skyggende Bygningsformer ved Siden af Vinduerne og derfor i mange Kvarterer har givet Anledning til særdeles uheldige Bebyggelsesformer mod Gaardene. Med Nutidens ændrede Byggemaade er det anset for rimeligt primært at gaa ud fra Forholdene ved paralleltiliggende Bygninger uden Tværfloje og forlange, at Lysforholdene mellem dem skal være som krævet ved Gader, medens en Bebyggelse med Tværfloje, der forringer Belysningen, maa forudsætte en tilsvarende Forøgelse af Afstanden mellem modstaaende Bygninger.

ad §§ 52 og 53.

De nugældende Hovedregler for Beboelsesrum findes i Bygningslovens §§ 40—42 samt i en Række spredte Bestemmelser, saaledes § 22 (Lysafstand ud for Gaardværelser), § 28 (brandsikre Skillerum), § 38 (Étageadskillelse), § 43 (Trappeadgang) m. fl. Definitionen af Begrebet Beboelsesrum er fastslaaet ved Lovens § 40, saaledes at ethvert Rum, der er forsynet med Ildsted eller indrettet til at opvarmes (t. Eks. ved Centralvarme) betragtes som Beboelsesrum, uanset hvilken Brug der gøres af Rummet, og at paa den anden Side kun saadanne Rum falder ind under ovennævnte Forskrifter. For i nogen Maade at bøde paa det i negativ Henseende urimelige heri, bestemmes det, at der ved